

“Alfred Bosch és la primera gran aposta per a fer creïble l’Esquerra que defensem”

JORDI PLAY

Marta Rovira (Vic, Osona, 1977) sortirà del congrés d’Esquerra d’aquest cap de setmana com a nova secretària general.

Explica quin concepte de partit vol impulsar amb Oriol Junqueras des de la direcció i parla de les primàries entre Alfred Bosch i Joan Ridao per a encapçalar les llistes el 20N.

—**Què empeny Marta Rovira a acceptar de fer tàndem amb Oriol Junqueras a la nova direcció d’Esquerra?**

—Moltes raons, sobretot dues. Una és que durant tres anys ens anem coneixent amb l’Oriol, treballant colze a colze per a polítiques europees i internacionals d’Esquerra. Tinc l’oportunitat de conèixer l’Oriol Junqueras i és una persona que em convenç: amb les idees molt clares, amb conviccions, molt preparat intel·lectualment, molt de consens —no tan sols dins el partit,

sinó també al país. Quan em diu que creu que hi ha un consens majoritari dins el partit perquè s’hi posi al capdavant, jo li faig suport i comencem a parlar de tot el procés: de quins han de ser els criteris per a configurar el projecte de partit; coincidim que ERC s’ha de renovar, no solament quant a persones, sinó també en formes i contingut; el partit s’ha d’obrir a l’entorn; ha de tornar a connectar amb la societat; ha de recuperar una certa centralitat que el país ens va marcant. Amb tot això, configurem una pro-

posta de partit, una proposta de país, i coincidim en tot. I, al final, quan l’Oriol es posa a fer el seu equip em demana que faci un pas més i jo m’hi atreixo perquè és l’Oriol i perquè és el seu projecte.

—**Les funcions de president i secretari general han anat canviant en el curs del temps. La secretaria general a què opteu, anant-hi amb Oriol Junqueras de president —que és qui té més càrrega política—, té un perfil més organitzatiu i tècnic. Coneixeu prou el partit per a fer, pràcticament, de secretària d’organització?**

—En l’àmbit organitzatiu i estructural, sí. El partit té uns estatuts i una normativa que conec. El projecte, allò de què hem parlat amb l’Oriol, també. Quant a la militància, tinc molta feina a fer, però el dia a dia em farà conèixer els representants de tots els territoris i més i més militants. Tinc molt clar que em poso al seu servei per a fer funcionar la secretaria general. Veiem clar que, al partit, s’ha de canviar la secretaria general, que ha de tenir una mirada molt interna, cap endins, de tenir cura i vetllar molt per la militància i el partit. Perquè volem una organització molt cohesionada, molt forta. Cal canviar una mica la tendència dels últims anys.

—**No hi ha hagut prou cohesió?**

—De cohesió interna, després del congrés del 2008... És evident que la manca de gestió —o la gestió no prou encertada— porta a un partit dividit, amb dificultats de treball i amb la militància desmotivada pels resultats del mateix congrés del 2008.

—**I amb escissions posteriors.**

—Exacte.

—**Podeu fer res per a recuperar gent que se n’ha anat amb les escissions?**

—Home, les escissions no les controlem. Nosaltres creiem que si

apliquem els criteris que esmentava abans, si renovem persones, formes i contingut; si ens obrim a l'entorn i recuperem una certa centralitat, podem fer que molta gent se senti atreta per l'Esquerra que fa una aposta per a ser un partit polític del segle XXI.

—**Dèieu que, amb Junqueras, compartiu el concepte de partit que voleu per a Esquerra. Quin és?**

—Ens agradaria convertir Esquerra en un model de partit del segle XXI. Totes les estructures de partit que hi ha, no únicament aquí sinó també a Europa, responen a contextos socials, econòmics i polítics del segle passat. Es van generant, en ciència política, unes estructures de partit que responen molt al context actual, que es caracteritza pel fet que els ciutadans cada cop es troben més compromesos en diverses causes —causes que acaben confluint amb objectius polítics. Per això els partits polítics han de tenir una convicció d'obertura, però també han de preparar les estructures pròpies per a fer viable aquesta obertura. Hi ha un concepte de partit polític que ens agradaria molt d'aplicar, que creiem que a Esquerra li aniria molt bé, perquè és un partit amb un entorn social molt gran, que és el partit cooperatiu.

—**Què és?**

—És el partit que pensa que ha de connectar amb l'entorn amb el qual és còmplice de les mateixes causes. Aquest partit ha de mirar quines entitats, moviments, associacions o plataformes persegueixen el mateix objectiu i intentar unir-hi esforços. Però, alhora, el partit polític ha de ser prou generós per a reconèixer a aquest entorn alguns drets. Drets sobre la vida interna del partit? Segurament que no, perquè si hi vols participar et fas militant de ple dret. Però sí que es poden assignar uns drets amb els quals, per a tot aquest entorn, seria molt més atractiu un partit polític. Per exemple: fer un cens d'electors, sumar totes aquestes persones amb qui coincidim en els objectius, en un cens d'electors, perquè poguessin elegir un cap de llista, és a dir involucrar-los en l'acció política, ja que ells duen a terme aquesta acció social.

—**Això no és vampiritzar la societat civil?**

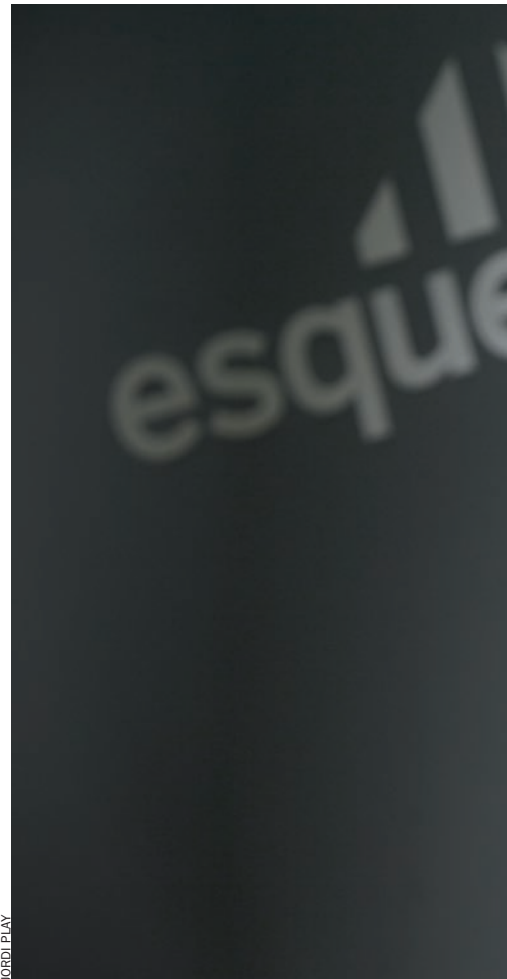
—No. Jo no ho dic en negatiu. El fet de remar, els uns des del compromís social i els altres des del compromís polític, cap a un mateix objectiu, fa que aquesta suma l'hàgim d'institucionalitzar d'alguna manera. Però amb reciprocitat: reconeixent drets a l'entorn, perquè és l'única manera de motivar-lo.

Avui dia els partits polítics no han d'augmentar la seva base social a través de militants. Les campanyes de captació de militància potser ja són una mica caduques, perquè valdria més reconèixer en determinats àmbits aquesta capacitat de participació en els partits.

—**Fins on ha d'arribar la renovació de continguts?**

—Esquerra té uns objectius polítics molt clars, perquè té un projecte de país que se'l creu des de fa molts anys: un país socialment just, nacionalment lliure i radicalment democràtic. Una de les renovacions de continguts pot venir del fet de donar valor afegit a la R de Republicana. Som un partit de conviccions republicanes i això no vol dir només anar contra un model d'estat monàrquic. Esquerra té una gran assignatura pendent, que, a més a més, és una oportunitat, perquè el republicanisme ens permet de donar resposta a les inquietuds socials d'avui: per als qui reclamen més democràcia, el republicanisme és radicalment democràtic; per als qui estan decebuts de la política perquè només fan que veure casos de corrupció, el republicanisme defensa la transparència i la claredat. Donant valor a la R, Esquerra té l'oportunitat de construir un nou model de ciutadania. Llavors aconseguirem d'equilibrar les tres lletres d'ERC: la E, perquè som socialdemòcrates i topem amb els mateixos obstacles que la socialdemocràcia europea, ni més ni menys —tot i que nosaltres patim una espoliació fiscal i no tenim els recursos propis d'un estat—; la R, com ja he explicat; i la C significa compromís pel país: som independentistes i ERC ha de començar a establir quins han de ser els objectius en aquesta etapa que vivim de transició cap a la independència.

—**Els darrers deu o quinze anys, ERC ha defensat una estratègia d'acords amb els partits d'esquer-**

res, tant a grans ajuntaments com a la Generalitat. Això canviarà?

—Estratègicament, no hem de fer grans canvis. Ens creiem l'estratègia de l'esquerra nacional perquè remarca els objectius de la llibertat nacional i la justícia social. Segurament, no ha fallat l'estratègia, sinó la presa de decisions d'acció política del dia a dia, o bé les decisions més tàctiques, que moltes vegades no han estat prou coherents. L'estratègia és aquesta: ser l'esquerra nacional del país, donant valor al republicanisme. Esquerra ha de fer molts esforços a donar valor a la R, que també significa entendre la socialdemocràcia des d'un punt de vista cívica, cosa molt important. Avui dia, que vivim en aquesta societat líquida —com deia Baumann— en què tots els valors són efímers, hi ha valors de la socialdemocràcia, com ara el de solidaritat, que el republicanisme omple: la solidaritat és cooperació, coresponsabilitat social, etcètera.

“La renovació de continguts pot venir del fet de donar valor afegit a la R d’ERC. El republicanisme ens permet de respondre a les inquietuds socials d’avui”

Per tant, jo crec que l’assignatura pendent no és canviar d’estratègia; és sumar-hi, amb ple equilibri, les tres sigles que donen significat ideològic a ERC.

—No preveieu cap front comú amb CiU pel pacte fiscal, per exemple?

—Sumar també és un concepte que portem a la candidatura. Hem de sumar amb tots si el país en surt beneficiat. Evidentment, sense que això impliqui massa renúncies: amb el terme *pacte fiscal* no comencem pas gaire bé; de pacte fiscal ja en tenim un i Esquerra sempre ha defensat el concert econòmic. Si el concert eco-

nòmic respon a les expectatives d’una independència econòmica per al país, nosaltres hi serem.

—“Buscar la centralitat” vol dir allunyar-se de l’esquerra?

—No, això vol dir ser coherents amb la centralitat majoritària del país. Segons les enquestes, un 40% de la ciutadania aniria a votar que sí en un referèndum per la independència. “Recuperar la centralitat” vol dir que hem de respondre a un d’aquests objectius dels quals som totalment còmplices.

Un debat no obsta a l’altre. Moltes vegades hi ha qui intenta confrontar el debat de l’esquerra amb el debat de la

independència. El nostre ADN són les tres sigles d’ERC en equilibri.

—La nova direcció que sortirà del congrés del 17 de setembre ha impulsat el nom d’Alfred Bosch com a cap de llista a Madrid. És també una tàctica per acostar-se a la societat civil, tenint en compte que Bosch era la cara visible de les consultes per la independència a la capital?

—És la primera gran aposta per començar a fer creïble el projecte de partit que defensem. L’Alfred representa renovació —és una cara nova—, representa aquesta obertura cap al nostre entorn —per la seva trajectòria l’últim any al capdavant a la consulta de Barcelona— i demostra que som molt generosos amb aquest entorn: li oferim un número a les llistes espanyoles. A més recuperem també part de la centralitat del discurs a Madrid.

—Si no guanya les primàries Alfred Bosch, és una primera derrota de la nova direcció?

—No. Som polítics i no ens fan por les urnes. Tot allò que es decideixi en unes urnes, en un procés democràtic amb totes les garanties, ha de satisfer un polític. Ens haurem d’esforçar a gestionar els resultats de les primàries, siguin quins siguin. Volem que siguin positius perquè entenem que, guanyi qui guanyi, el partit no hi sortirà perdent. Haurem de saber sumar, d’una manera o d’una altra, Alfred Bosch —que representa tot allò que he dit—, però també Joan Ridaó, que representa un capital important quant a coneixement, experiència i feina feta a Madrid. Si guanya Ridaó entendrem que és la persona de consens i ens posarem al servei del partit per a gestionar aquest consens de la millor manera possible.

—Si guanyés, Ridaó hauria de canviar la seva política a Madrid.

—Entenc que el senyor Ridaó també es posarà al servei del partit com a candidat. Ja tenim una ponència política, que es votarà al congrés, on es diu molt clarament quina és l’estratègia que hem de seguir a Madrid. Tant en Joan Ridaó com la nova direcció ens posarem al servei d’allò que decideixi la militància al congrés, d’acord amb la proposta.

Àlex Milian